

3. pôstna nedel'a, 7.3.2021

Pondelok Féria	8/3	Senné		+Vojtech Boháč, kňaz
Utorok Féria	9/3	Senné		na úmysel darcu
Streda Féria	10/3	Senné		zdr.B.p.Antónia Ulbrichtová Palín 13.00 pohreb +Eva Peštová
Štvrtok Féria	11/3	Senné		zdr.B.p.rodina Čičáková
Piatok Féria	12/3	Senné		+Mária a Karol Koheroví(p.Hudáková)
Sobota Féria	13/3	Senné		+Andrej Mašlej a jeho rodičia
Nedel'a 4. pôstna nedel'a	14/3	Senné		zdr.B.p.Branislav S. - Pro populo - za farnosť

Oznamy:

- 13.3.2020 je **8. výročie vol'by Sv. Otca Františka za pápeža**, a 19.3. je výročie začiatku jeho služby. Pripomíname si tieto udalosti a modlitbou prosíme o požehnanie pre jeho službu.
- od 11.3. sa modlíme **deviatnik k sv. Jozefovi**.
- sv. omše nemôžu byť verejné, ale slúžim každý deň súkromne sv. omšu o 16.00. A tak sa môžete aspoň duchovne spojiť v modlitbe za našu farnosť a prijať duchovné sv. prijímanie.
- Odporúčam celé naše farské spoločenstvo do ochrany sv. Jozefa, ktorému je zasvätený tento rok. Pozdravujem všetkých veriacich, modlíme sa za všetkých chorých, za skoré a úplné uzdravenie a povzbudzujem k nádeji a Božej blízkosti.
- Kto si počas pôstu pred riadne ustanovenými zastaveniami Krížovej cesty vykoná pobožnosť, môže za obvyklých podmienok (čistota od hriechu, sv. prijímania a modlitba na úmysel sv. Otca) získať plnomocné odpustky. Rovnako ich môže získať veriaci, ktorý sa v piatok po sv. prijímaní pred obrazom Ukrižovaného pomodlí modlitbu - Dobrý a preláskavý Ježišu.
- povzbudzujem k súkromnej modlitbe Krížovej cesty.
- Nezabudnime si dať pôstne predsavzatie. Je to súčasť našej krížovej cesty s Ježišom a boj o osobné posvätenie (zdokonalenie).

Milodary na kostol

Pán Boh zaplat' za Váš milodar a službu pre chrám a farnosť!

Farský list

Farnosť Návštevy Panny Márie, Senné

Roč. 12/2021

číslo 10

Pápež František je už v Iraku. Svätý Otec v piatok 5.3.2021 ráno začal svoju 33. apoštolskú cestu, trojdňovú púť, ktorej cieľom je Irak. „Už dlhšie sa túžim stretnúť s tým ľudom, ktorý si tak veľa vytrpel. Prosím vás o sprevádzanie tejto apoštolskej cesty modlitbou, aby mohla prebiehať tým najlepším spôsobom a priniesť vytúžené ovocie.“ O modlitbovú podporu počas náročnej a nebezpečnej cesty poprosil už pri stredajšej generálnej audiencii. Pápež František adresoval odkaz aj tým, ktorí v Iraku na jeho príchod už netrpezlivo čakajú. Prostredníctvom televízie v tento deň oslovil všetkých obyvateľov krajiny. Okrem toho cez Twitter rozoslal aj tento osobitný odkaz kresťanom: „*Drahí bratia a sestry irackí kresťania, ktorí ste vydali svedectvo viery v Ježiša uprostred najtvrdších skúšok, už sa nedočkavo teším, že vás uvidím. Je mi ľúto, že sa nemôžem stretnúť s vami osobne, ale dŕžím sa vás v modlitbe. Ďakujem za vaše svedectvo.*“

Príhovor pápeža pred modlitbou Anjel Pána z 28.2.2021

Druhá pôstna nedel'a nás pozýva rozjímať nad Ježišovým *premenením* na vrchu, pred troma z jeho učeníkov. Krátko pred tým Ježiš oznámil, že bude v Jeruzaleme mnoho trpieť, že ho zavrhnú a zabijú. Môžeme si predstaviť, čo sa vtedy asi muselo odohrať v srdci jeho priateľov, tých najdôvernejších priateľov, jeho učeníkov: predstava silného a víťaziaceho Mesiáša je zrazu otrasená, ich sny sa rozpadli a popadla ich úzkosť z myšlienky, že Učiteľ, v ktorého uverili, by mal byť zabitý ako nejaký najhorší zo zločincov. A práve v tom okamihu úzkosti duše Ježiš volá Petra, Jakuba a Jána a vedie ich so sebou na vrch. Evanjelium hovorí: „vyviedol ich na vysoký vrch“. V Biblii má vrch vždy špeciálny význam: je vyvýšeným miestom, kde sa nebo a zem dotýkajú, kde Mojžiš a proroci mali neobyčajný zážitok stretnutia s Bohom. Vystúpiť na vrch znamená priblížiť sa trochu viac k Bohu. Ježiš stúpa nahor spolu s tromi učeníkmi a zastavia sa na vrchole hory. Tu sa Ježiš pred nimi premení. Jeho žiariaca tvár a jeho žiarivý odev, ktoré anticipujú obraz Vzkrieseného, ponúkajú týmto vystrašeným mužom *svetlo*, svetlo nádeje, svetlo *na prechod temnotami*: smrť nebude znamenať koniec všetkého, pretože sa otvorí sláve Vzkrieseného. Ježiš teda oznamuje svoju smrť, privádza ich na vrch a ukazuje im, čo nastane potom: vzkriesenie. Ako zvolal apoštol Peter, je krásne zostať s Pánom na vrchu, zažívať túto „predzvesť“ svetla uprostred Pôstneho obdobia. Je to pozvanie pripomenúť si, zvlášť keď prechádzame ťažkou skúškou – a mnohí z vás vedia, čo to znamená prechádzať ťažkou skúškou –, že Pán vstal z mŕtvych a nedovolí, aby tma mala posledné slovo. Niekedy sa stáva, že človek prechádza temnými chvíľami v osobnom, rodinnom alebo spoločenskom živote, a dostane strach, že nejestvuje nijaká cesta východiska. Cítíme sa vyľakaní zoči voči veľkým záhadám, ako sú choroby, utrpenie nevinných či tajomstvo smrti. Aj na samotnej ceste viery častokrát zakopneme, naraziac na

pohoršenie kríža a nároky Evanjelia, ktoré od nás žiada vynaložiť svoj život pre službu a stratiť ho pre lásku, namiesto toho, aby sme si ho uchovávali pre nás samých a bránili si ho. Potrebujeme teda iný pohľad, svetlo, ktoré by do hĺbky osvetlilo tajomstvo života a pomohlo nám prekonať naše schémy a kritériá tohto sveta. Aj my sme povolani vystúpiť na vrch, kontemplovať nádheru Vzkrieseného Pána, ktorý naplno rozžiari blikotajúce svetlo v každom kúsku nášho života a pomôže nám vysvetliť dejiny na základe veľkonočného víťazstva. Budme však pozorní: ten Petrov pocit „dobré je nám tu“ sa nesmie stať *duchovnou lenivosťou*. Nemôžeme zostať na vrchu a tešiť sa sami z blaženosti tohto stretnutia. Sám Ježiš nás znovu privádza späť do údolia, medzi našich bratov a sestry, do bežného života. Musíme sa mať na pozore pred touto duchovnou lenivosťou: že by sme si chceli vystačiť s tým, že nám samým je dobre, s našimi modlitbami a liturgiami. Nie! Vystúpiť na vrch neznamena zabudnúť na realitu; modlitba nikdy nie je únik pred životnými ťažkosťami; svetlo viery neslúži na dosiahnutie pekného duchovného pocitu. Nie, toto nie je Ježišovo posolstvo. Sme povolani zažiť stretnutie s Kristom, aby sme oživení jeho svetlom - mohli toto svetlo niest' a dať mu zažiť všade. Začínať svetielka v srdciach ľudí; byť lampášikmi Evanjelia, ktoré prinášajú trochu lásky a nádeje: toto je poslanie kresťana. Prosme najsvätejšiu Pannu Máriu, aby nám pomáhala prijímať so žasnutím Kristovo svetlo, opatrovať ho a deliť sa oň.

Katechéza o modlitbe: Modlitba a Trojica (1)

Na našej ceste katechézy o modlitbe by sme sa dnes i na budúci týždeň chceli pozrieť na to, ako nás vďaka Ježišovi Kristovi modlitba otvára Trojici – Otcovi, Synovi a Duchu Svätému –, nekonečnému moru Boha, ktorý je Láska. Práve Ježiš nám otvoril nebo a upriamil nás na vzťah s Bohom. On to urobil: otvoril nám tento vzťah s Trojjediným Bohom, Otcom, Synom a Duchom Svätým. Potvrdzuje to apoštol Ján v závere prológu svojho Evanjelia: «Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodený Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť». Ježiš nám zjavil identitu, túto totožnosť Boha, Otca, Syna a Ducha Svätého. My sme skutočne nevedeli, ako by sme sa mohli modliť: ktoré slová, city, spôsoby vyjadrenia by boli vhodné pre Boha. V tejto prosbe apoštolov adresovanej Učiteľovi, ktorú sme častokrát spomínali v priebehu týchto katechéz, je všetko to tápanie človeka, jeho opakované pokusy, často neúspešné, obrátiť sa na Stvoriteľa: «Pane, nauč nás modliť sa». Nie všetky modlitby sú rovnaké a nie všetky sú vhodné: samotná Biblia dosvedčuje zlé výsledky viacerých modlitieb, ktoré sú odmietnuté. Boh možno neraz nie je spokojný s našimi modlitbami, a my si to ani nevšimneme. Boh hľadá na ruky toho, kto sa modlí: aby boli čisté, hoci by ich aj nebolo potrebné umývať, je však potrebné strániť sa zlých skutkov. Svätý František sa modlieval: «*Nulla homo ène dignu te mentovare*», čiže „žaden človek nie je hoden vysloviť tvoje meno“. Azda to najdojemnejšie uznanie chudoby našej modlitby skvitlo na perách toho rímskeho stotníka, ktorý jedného dňa prosil Ježiša, aby uzdravil jeho chorého sluhu. Cítil sa byť úplne neadekvátny: nebol Židom, bol dôstojníkom nenávideného okupačného vojska. Avšak starosť o sluhu ho núti odvážiť sa a hovoriť: «Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluh ozdravie». Je to veta, ktorú aj my opakujeme pri každej eucharistickej liturgii. Zhovárať sa s Bohom je milosť: my nie sme toho hodní,

nemáme žiadne právo, na ktorom by sme si mohli zakladať, pokrýkávame každým slovom a každou myšlienkou... Avšak Ježiš je tou bránou, ktorá nás otvára tomuto dialógu s Bohom. Prečo by mal byť človek milovaný Bohom? Neexistujú zreteľné dôvody, neexistuje žiadna úmernosť... Tiež je pravdou, že u značnej časti mytológií sa neuvažuje nad prípadom takého boha, ktorý by sa starostil nad ľudskými záležitosťami; naopak, tie sú otravné a nudné, úplne zanedbateľné. Spomeňme si na tú vetu, ktorú Boh opakovane adresuje svojmu ľudu v Deuteronomiu: „Pomysli na to, ktorý ľud má svojich bohov tak blízkych pri sebe, ako máte vy mňa nablízku?“ Táto blízkosť Boha je zjavením! Niektorí filozofi hovoria, že Boh môže myslieť jedine na seba. Ledaže sme to my ľudia, čo sa snažíme zapôsobiť na božstvo a potešiť jeho oči. Z toho vyplýva povinnosť „náboženstva“, s procesiou obetí a pobožností, ktoré treba neustále prinášať, aby sme si naklonili nemého a ľahostajného boha. Niet tam dialógu. Jedine Ježiš to bol, pred Ježišom to bolo jedine zjavenie Boha Mojžišovi, keď sa Boh predstavil; bola to jedine Biblia, čo nám otvorila cestu dialógu s Bohom. Pamätajme: „Ktorý ľud má svojich bohov pri sebe tak blízko ako máš ty nablízku mňa?“ Táto blízkosť Boha, ktorý nás otvára pre dialóg s ním. Boh, ktorý miluje človeka - my by sme nikdy nemali odvahu uveriť tomu, ak by sme nepoznali Ježiša. Poznanie Ježiša nám to dalo pochopiť, zjavilo nám to. Je to škandál, ktorý nachádzame vyrytý v podobenstve o milosrdnom otcovi či v tom o pastierovi, ktorý sa vydá hľadať stratenú ovцу. Príbehy tohto druhu by sme nemohli vymyslieť, ani ich pochopiť, ak by sme nestreli Ježiša. Ktorý Boh je ochotný zomrieť pre ľudí? Ktorý Boh miluje vždy a trpezlivo, bez nároku, že aj on bude na oplátku milovaný? Ktorý Boh prijíma hroznú nevďačnosť syna, ktorý ho už vopred žiada o dedičstvo a odchádza z domu premrhajúc všetko? Je to Ježiš, kto nám zjavuje srdce Boha. Takto nám Ježiš svojím životom rozpráva, do akej miery je Boh Otcom. *Tam Pater nemo*: Nik nie je Otcom ako on. Je to otcovstvo, ktoré je blízkosťou, súcitom a nehou. Nezabudnime na tieto tri slová, ktoré sú Božím štýlom: blízkosť, súcitiť a neha. Je to spôsob vyjadrenia jeho otcovstva voči nám. My si len s námahou a len z veľkej diaľky predstavujeme lásku, ktorou je Najsvätejšia Trojica preplnená a aká hĺbina vzájomnej dobroprajnosti existuje medzi Otcom, Synom a Duchom Svätým. Východné ikony nám dávajú vnímať niečo z tohto tajomstva, ktoré je pôvodom a radosťou celého vesmíru. Predovšetkým nám bolo veľmi vzdialené uveriť, že táto Božia láska sa rozleje, vyúsťujúc k nášmu ľudskému brehu: sme cieľom lásky, ktorá na zemi nenachádza páru. Katechizmus vysvetľuje: «Ježišova svätá ľudská prirodzenosť je teda cesta, prostredníctvom ktorej nás Duch Svätý učí modliť sa k Bohu, nášmu Otcovi». A toto je milosť našej viery. Skutočne sme nemohli dúfať vo vyššie povolanie: Ježišovo človečenstvo – Boh sa stal blízkym v Ježišovi – nám sprístupnilo samotný život Trojice, otvorilo, dokorán roztvorilo túto bránu tajomstva lásky Otca, Syna a Ducha Svätého.

Pre vnútornú potrebu Farnosti Návštevy Panny Márie, Senné.

Farár: ThDr. Stanislav Ščerba, PhD.; telefón 056/6497433; 0903907705 (mobil);

Kontakt: Rímskokatolícka farnosť Návštevy Panny Márie, Senné, Kostolná 8, 072 13 Senné.

Email: senne@abuke.sk, farasenne@gmail.com, www.farnostsenne.estranky.cz Náklady na tlač sú 0,10 €.

Číslo účtu: IBAN SK84 0900 0000 0000 9101 8635.